

Thea de Roos-van Rooden (1971-1972)

Van Groniek-redacteur tot burgemeester

Om maar met de deur in huis te vallen: je hoeft geen Groniek-redacteur te zijn geweest om burgemeester te worden. Iedereen kan burgemeester worden, zeg ik altijd. Vaak hoor ik als reactie: ik moet er niet aan denken. Of het nu vrouwen van de plattelandsvereniging betreft of een groep studenten, dat maakt geen verschil. Burgemeesters zijn tegenwoordig geen magistraten meer of mensen met gezag. Een burgemeester hier te lande is er uiteindelijk om de boel bij elkaar te houden. En voor een gekozen burgemeester vinden wij onze inwoners nog steeds een maatje te klein.

Iedereen vult de functie van burgemeester op zijn of haar manier in. Ik heb er altijd erg veel plezier gehad in het bezoeken van mensen. Of het nu jubilerende bruidsparen waren of honderdjarigen, ze hebben allemaal een verhaal te vertellen. Op die momenten gleed ik moeiteloos in de rol van historicus. Die persoonlijke verhalen bleken mooie voorbeelden van *oral history*, zonder dat de betrokkenen zich daarvan bewust waren. Nooit vergeet ik het verhaal van die bejaarde boerenzoon met de ziekte van Parkinson. Hij moest rond zijn 20ste jaar naar Nederlands-Indië. Zijn wereld was tot dan toe een klein Fries plattelandsdorpje, de *pleats* van zijn ouders, de koeien en de dorpskerk. Toen hij terugkwam, kon hij zijn verhalen niet kwijt. Zijn vader wees hem zijn overall en hij kon weer gaan melken. De reünie voor Oud-Indiëgangers was aan hem niet meer besteed. Op die momenten was ik altijd dankbaar voor mijn historische bagage. Geschiedenis is mijn grote hobby geworden. Door de jaren heen ben ik gaan publiceren, zelfstandig of samen met mijn man (ook oud-Groniek-redacteur) en anderen. Misschien moet je dus toch redacteur geweest zijn van *Groniek* om zover te komen. *Scripta manent*, dankzij Kleio en de *Groniek*.

Thea de Roos-van Roden is burgemeester van Gaasterland-Sloten